

στρωμῶν. β) Ἀμτβ. αἰσθάνομαι ἀηδῖαν, κόρον, ἀπο-
στροφὴν, στομαχικὴν δυσφορίαν Ἀθῆν. Θήρ. Κεφαλλ.
Κρήτ. Κύθηρ. Λέσβ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἀ.) Μύκ. Παξ.
Πελοπν. (Λάστ.) κ. ἀ.: Ἐφ' ἧς τηγανίτες τοαὶ ἄγκωκα Κονίστρ.
γ) Ἀπρ. με ἀγώνει (ἀηδιάζω) Κρήτ. Πβ. με πει-
νάει. 4) Μεταφ. κάμνω τινὰ νὰ στενοχωρηθῇ, πειράζω
Εὐβ. (Λίμν.) Κυδων. Μεγίστ. Στερελλ. (Ἄμφ.): Τὰ λό-
για σ' μὲ γῶνιν Κυδων. Πουλὲ μ' ἔχουσι ἡ-ῖ-ἄθριππος αὐτόθ.
β) Ἀμτβ. στενοχωροῦμαι, δυσφορῶ Εὐβ. (Λίμν.) Κυδων.
Μεγίστ.: Ἰκὼν ἡ καρδιά μ' μ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο Λίμν.
Ἀγκών-νει ἀπὸ τὸ κακὸν τοῦ Μεγίστ. Πβ. Μαχαιρ. 136
(ἐκδ. Miller - Σάθα) «οἱ Γενουβῆσοι ἦτον ἀγκωμένοι»
(ὠργισμένοι). γ) Στενοχωροῦμαι, πιέζομαι πρὸς ἀπο-
πάτησιν Κάρπ. Συνών. ἀγκαννάρω Β1 β.

ἀγκώνω (II) Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγκῶνας.

Ἐπὶ τῶν παιδιῶν, μετρῶ διὰ τῶν ποδῶν (ὅταν πρό-
κειται νὰ ἀναδειχθῇ τίς πρῶτος θὰ παίξῃ, οἱ παίζοντες
τίθενται ἀντιμέτωποι εἰς ἀπόστασιν τινα καὶ βαίνουν πρὸς
ἀλλήλους, τοῦ ἐκάστοτε προβαλλομένου ποδὸς ἐφαπτο-
μένου τῶν ἄκρων τοῦ ἐτέρου, ἐκεῖνος δέ, τοῦ ὁποῖου ὁ πούς
κατὰ τὴν συνάντησιν πατήσῃ τὸν τοῦ ἐτέρου, ἀναδεικνύε-
ται πρῶτος). Πβ. ἀγκωσιὰ.

ἀγκωσιὰ ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀγκούσια Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκῶνω (II).

Μῆκος ἐνὸς ποδὸς ὡς μονάς.

ἀγκώσιμο τό, ἀμάρτ. ἰγώσιμο Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγκῶνω (I).

Τὸ ὀγκοῦσθαι. Συνών. πρῆξιμο, φούσκωμα.

ἀγλαβιτσεὰ ἡ, Πελοπν. ἀγλαβουτσεὰ Πελοπν. (Αἶγ.
Ἀρκαδ.) ἀγλαουτσεὰ Πελοπν. (Αἶγ.) ἀγκλαβιτσεὰ Στερελλ.
ἀγκλαβουτσεὰ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἰγκλαβουτσεὰ Πελοπν.
(Καλάβρυτ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Θάμνος ἄγριος, φιλυρέα ἡ μεσαία (philyrea media).
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγλανιδεὰ.

ἀγλαμπρος ἐπίθ. Κάλυμν. Ρόδ. Τήλ. ἔλαδρους
Ἰμβρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἔκλαμπρος.

Λαμπρός, ὥραϊος, συνήθως ἐπὶ τῆς σελήνης καὶ τοῦ
ἡλίου ἐνθ' ἀν.: || Ἄσμ.

Ἦς εἶν' τὸ μῆλο κόκκινον καὶ τὸ κυδῶνι ἄσπρον,
θωρεῖ τὸν οὐρανὸ θαμπὸ καὶ τ' ἄστρα βουρκομένα
καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἄγλαμπρο, ἔτσι 'ναι ἡ κνρὰ μου
Ρόδ.

Τὸ φεγγαράκι τ' ἄγλαμπρο 'ς τὸ αἶμα βουτηγμένο
Κάλυμν.

Γραμματισμένο νὰ σὲ πῶ γιὰ δροσερὸν ἀγέρα
γιὰ ἥλιο ἀγλαμπρότατο ποῦ βγαίνει τὴν ἡμέρα;
Τήλ.

ἀγλανιδεὰ ἡ, Εὐβ. ἀγλαντινέα Πελοπν. (Μεσσ.)
ἀγλαντινέα Βοιωτ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Βοιωτ.)
ἰγλαντινέα Στερελλ. (Δωρ.) ἀγλαντινέα Πελοπν. ἰγλαντινέα

Πελοπν. (Γορτυν. Τριφυλ.) ἀγαλτινέα Πελοπν. (Λακων.)
ἀγλανιτσεὰ Θράκ. (Μάδυτ.) ἰγλανιτσεὰ Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
Ἀγνώστου ἐτύμου.

Θάμνος ἄγριος, φιλυρέα ἡ μεσαία (philyrea media).
Συνών. ἀγλαβιτσεὰ, ἀγριομυρτσεὰ, ἐγλενιός, φελύκι,
φιλουρσεὰ.

ἀγλᾶστος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. γλᾶζω.

Ὁ μὴ ὀλισθήσας.

ἀγλαφᾶζω Πόντ. (Τραπ.) ἀγλαθᾶζω Πόντ. (Κερασ.
Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἰγλαθᾶζω Πόντ. (Κερασ.
Κρώμν. Σάντ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γλᾶφν (κοίλωμα) ἀντὶ γλαφράζω.
Πβ. καὶ τὸ ἀρχ. γλᾶφω. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,268.

1) Ἐκσκάπτω, καθαρίζω αὐλακα ἡ ὀχετὸν πρὸς
ἀπρόσκοπτον διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.): Ἀγλαθία τ' ἀδοί' (ὀχετὸν) Χαλδ. Ἀγλαθᾶζω τὸ
ρυμὶν Κερασ. Οὕς νὰ ἐγλαθίωσεν κ' ἐκάτσειν κά, ντό ἔσφεν!
(ἔως ὅτου σκάψῃ καὶ ἡσυχάσῃ, τί ὑπέφερε!) Χαλδ.
Πβ. ἀγλαφεύω 1. β) Καθόλου, ἐκσκάπτων κοιλαίνω
Χαλδ.: Ἐγλαθίασα τὸ ρωμὶν κ' ἐσέγκα ἀπέσ' βούτορον.
Συνών. βαθουλώνω, κουφώνω. 2) Διοχετεύω τὸ
ὑδωρ ἀποκαθαίρων τὴν αὐλακα Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.
Χαλδ.): Ἀγλαθᾶζω τὸ νερὸν τ' αὐλακί' Κρώμν. (συνών. φρ.
δίνω δρόμο 'ς τὸ νερό). 3) Μεταφ. ἐξερευνῶ περιέρ-
γως καὶ λεπτομερῶς Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.):
Παροιμ. φρ. Τῇ μνίας τ' ἐντέρῳ ἀγλαθᾶζ' (ἐπὶ τοῦ πολὺ
ἀκριβολογοῦντος) Κρώμν. Τραπ. Πβ. κατὰ γλᾶθᾶζω.

ἀγλάφᾶσμα τό, ἀμάρτ. ἀγλάθᾶσμαν Πόντ. (Κρώμν.
Τραπ. Χαλδ.) ἀγλαθίασμαν Πόντ. (Χαλδ.) ἀγλαθίαγμαν
Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγλαφᾶζω.

1) Καθάρισμα καὶ ἐκσκαφὴ αὐλακος ἡ ὀχετοῦ πρὸς
ἀπρόσκοπτον διοχέτευσιν τοῦ ὕδατος ἐνθ' ἀν.: Ἀφ' σ'
τ' ἀδοί' τ' ἀγλάθᾶσμαν καὶ φέρε με ὀλίγον νερὸν ἃς πίνω
(ἀδοί' = ὀχετοῦ) Κρώμν. 2) Καθόλου, ἐκσκαφὴ, κοί-
λανσις οἰουδήποτε, οἷον ἄρτου, τυροῦ κττ.

ἀγλάφᾶστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλάθᾶστος Πόντ. (Κρώμν.
Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀγλαφᾶστος < ἀγλαφᾶζω τοῦ ἀρκτι-
κοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ
τοῦ τόνου. Πβ. ἀ- στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ καθαρισθεὶς ἡ ἐκσκαφεὶς πρὸς διοχέτευσιν τοῦ
ὑδατος, ἐπὶ αὐλακος.

ἀγλαφεύω ἀμάρτ. ἰγλαθεύω Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. γλᾶφν (κοίλωμα). Πβ. καὶ ἀγλα-
φᾶζω 1.

1) Σκάπτω, ἐκσκάπτω. 2) Ἡσυχάζω, τακτο-
ποιεῖμαι.

ἀγλεγούδιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀγλεούδιαστος Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *γλεγονδίαστος
< γλεγονδίαζω.

Ὁ μὴ λαβών, ὁ μὴ ἔχων γλεούδια, ἥτοι κοσμή-
ματα κττ.

